

Federika Bosko

Vidimo se ovih dana

Prevela s italijanskog
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala

Federica Bosco

CI VEDIAMO UN GIORNO DI QUESTI

Copyright © 2017, Garzanti S.r.l., Milano

Gruppo editoriale Mauri Spagnol

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Kristijanu.
Vidimo se ovih dana.*

1

Teško je i zamisliti da na svetu postoje dve osobe koje su tako različite kao ja i Kejt.

Čak i da smo htele, ne bismo mogle da imamo manje toga zajedničkog: ona je potpuno verovala bližnjem, ja sam bila podozriva i prema sopstvenoj senci; ona je sijala kao svetionik, ja u najboljem slučaju kao svitac; ona je na žurkama bila u središtu pažnje, ja sam se ponašala kao komad nameštaja.

A ipak smo onoga dana kada smo sedele na zidiću u školskom dvorištu tužno gledajući u svoju užinu, postale nerazdvojne.

„Sa čim ti je sendvič?“, upitala me je.

„S pršutom...“, odgovorila sam tužno. „Kao i uvek.“

„Hoćeš da se menjaš za keks od prosa bez šećera?“, ponudila me je utučeno. „Znaš, moja mama ih pravi.“

Pružila sam joj sendvič, a ona mi je dala papirnu kesicu napravivši izraz lica kao da je nešto skrivila.

„Upozoravam te... stvarno su grozni!“

„Ne brini, ionako nisam gladna“, utešila sam je.

Njene krupne, tamne oči su se zacaklile kada je, sva srećna, zagrizla sendvič.

„Ali ako te moja mama bude pitala, nisam jela pršutu, važi?“, zamolila me je punih usta. „Ona je makrobiotičarka i ako sazna da sam jela životinje, odvešće me na ispiranje želuca!“

Klimnula sam glavom, iako nisam imala pojma šta je makrobiotika, ali sam duboko u sebi bila ponosna što s nekim delim neku tajnu.

Onda sam otvorila kesicu, uvukla ruku unutra, izvadila keks i stavila ga u usta.

Gnjecavo i bljutavo testo zalepilo mi se istog trena za zube.

„Stvarno su grozni!“, promrmljala sam.

Prsnule smo u smeh i počele da pljuckamo.

U tom trenutku smo postale prijateljice.

Nisam imala mnogo drugarica u školi.

Iskreno govoreći, nisam imala nijednu.

Možda zato što sam imala crvenu kosu i bila bela kao duh, ili samo zato što nisam bila naročito zanimljiva. U svakom slučaju, ma koji da je bio razlog, nisam pripadala nijednoj grupi i niko me nikad nije pozvao na rođendan ili izabrao u odbojkaški tim, uvek bi me kapiten kome bih zapala prozvao poslednju, rezignirano uzdahnuvši.

Kejt mi se prva obratila spontano i nije pritom grubo dodala: „Pomeri se!“, ili: „Daj mi da prepisem!“, rečenice koje sam najčešće slušala otkako sam krenula u peti razred. To što sam za nekoga najednom postala vidljiva za mene je bilo nešto potpuno novo.

Osamnaestog aprila 1987. prestala sam da budem duh.

Da budem precizna: bila je sreda.

Kasnije ćemo se obresti u istom autobusu i ona me je pozvala da sednem pored nje.

Nisam bila pričljiva, niti ljubopitljiva, ali je Kejt, srećom, pričala kao navijena, pa bi mi, kada bi došla njena stanica i kada bi sišla, zujalo u ušima zbog iznenadne tišine.

Nastavila bih da je gledam i smešim joj se nosa priljubljenog uz staklo sve dok autobus ne bi ponovo krenuo i dok mi ne bi mahnula rukom. Onda bi napravila pokret ramenima kako bi namestila kaiševe ranca i otrčala.

Kejt me je zasmejala. Eto.

U mom svetu punom oštrih ivica ona je bila prijatna vatirana postava.

Zato što je meni život oduvek pomalo ulivao strahopoštovanje, kao da sam gost i ne želim da smetam, dok se Kejt nije libila da gazi po tepisima u prljavim cipelama.

Ne znam šta nas je zbližilo.

Bolje rečeno, nikada nisam razumela šta je nju približilo meni, ali verujem da nikad nije postavila sebi to pitanje: Kejt je bila poput crne, koja se slaže sa svim bojama.

Narednih godina smo skoro svakog popodneva učile kod mene ili kod nje.

Ja sam, naravno, bila štreberka koja joj je davala domaće zadatke da ih prepíše, a ona je mene vukla na žurke; ja sam nju vraćala kući na motociklu kada bi se napila, a ona je meni pozajmljivala lepe stvari za izlazak; ja sam je pokrivala kada bi izašla s nekim momkom, a ona je mene branila svaki put kada bi neko bio neljubazan prema meni.

I mada bi nju odmah primetili, onako crnomanjastu, visoku, ramena kao u odbojkašice i lepih grudi, dok sam ja bila prozirna i krhka i uvek izgledala kao da se oporavljam od tuberkuloze... bile smo pravi mali tim.

Tim koji mi je omogućio da se mirnije suočim sa pubertetom nego što bih to uradila da sam bila sama.

Kao da sam pronašla stariju sestru.

Moji su me dobili kasno, možda kada su već izgubili svaku nadu da će postati roditelji. I ta toliko iščekivana trudnoća na kraju im je pokvarila planove.

Bili su maltene pred penzijom, a u kući su imali tinejdžerku prema kojoj nisu znali kako da se odnose.

Pošto nisu bili sigurni kako treba da se ponašaju, nastavili su da žive onako kako su oduvek živeli.

Mnogo su radili i malo pričali, život im je bio pun odricanja i nesvesno su mi usadili ideju da je zabava smrtni greh, nešto što treba raditi krajnje umereno i na šta se ne treba previše navikavati, jer smo mi, u suštini, ovde zato da bismo patili; zašto bismo onda radili nešto što nam prija?

A to je značilo da se nova odeća kupuje jednom godišnje, u piceriju ide jednom mesečno, a godišnji odmor uvek provodi na istom mestu.

Dok su oko mene svi ludovali za tehno muzikom i *Inviktinim* rancima, ja sam živela u crno-belom neorealističnom filmu.

Roditelji mi nikad nisu ništa branili, između ostalog i zato što ja nikad nisam ništa ni tražila, ali moja porodica svakako nije bila kao Bredfordi.*

Platila bih da sam mogla otvoreno da razgovaram s majkom o svojim snovima i željama ili da sam imala braću i sestre sa kojima bih delila krevet na sprat i poverljive stvari, pa je zato Kejtin iznenadni ulazak u moj život predstavljao prelazak na film u boji.

On je bio poput neočekivanog odgovora na moje molitve.

Sada sam od roditelja tražila dozvolu da izlazim, nosila pocepane i izvrljane farmerke i kačila poster grupe *Take That* u sobi.

* Porodica sa osmoro vrlo nezavisne dece iz američke TV serije *Eight is Enough* (*Osam je dovoljno*). (Prim. prev.)

I mada sam bila samo „Kejtina drugarica“, čijeg se imena niko nije sećao i kojoj se nisu javljali kad je bila sama, sada sam bar znala da postojim.

Zahvaljujući njoj, uspela sam da pređem preko klimavog visećeg mosta puberteta, na kome pogrešan korak ima za posledicu poguban pad samopoštovanja, poremećaj u ishrani ili neku destruktivnu zavisnost.

Sve u svemu, nisam tako loše prošla.

Tačno je da nisam imala velike dogodovštine o kojima bih pričala, ali ni ožiljke s unutrašnje strane ručnog zgloba koje bih krila.

A onda je Kejtina majka jednoga dana zaključila kako je njena ćerka dovoljno velika da se sama snalazi i otišla u Gou sa svojim tadašnjim momkom, učiteljem tantričke joge.

Da se nikad više ne vrati.

Kejt joj nikad nije zamerila zbog toga.

Primila je tu vest krajnje dostojanstveno, kao da joj je bila majčina starija sestra, kojoj ionako nije mogla da zabrani da živi kako hoće.

Snažno ju je zagrlila, rekla joj da se ne sekira, da će se ona već nekako snaći, a onda je gledala kako zauvek odlazi iz njenog života.

Poslednje reči koje je njena majka izgovorila na kućnom pragu bile su: „I molim te, dušo, nemoj da jedeš meso.“

I Kejt ga nikad nije jela. Kao da se zavetovala na to.

Nikad nije klonula duhom i iskoristila je diplomu da se zaposli u spoljnotrgovinskoj firmi, a prihode je dopunjavala tako što je davala privatne časove, čuvala decu i vikendom radila kao konobarica.

Uvek je bila nasmejana, optimistična, spremna da ohrabri druge.

Bila mi je idol.

Ponekad je dolazila kod nas na večeru, a ja sam je gledala sa tolikim divljenjem da sam ličila na neku grupi devojkicu u društvu njenog omiljenog pevača.

Imala sam skoro dvadeset godina, zaposlila sam se u banci čim sam diplomirala i živela sam i dalje kod roditelja, kod kojih bih verovatno zauvek ostala da me Kejt jednoga dana nije ubedila da se preselim kod nje i konačno počnem da živim svoj život, a njoj olakšam plaćanje stanarine.

Nije morala da mi ponovi dvaput: ubacila sam u putnu torbu ono malo stvari što sam imala, pozdravila se sa svojom i preselila na drugi kraj Đenove da bih živela zajedno sa svojom prijateljicom.

Moji nisu bili oduševljeni.

Manje bi se šokirali da sam im rekla kako se udajem za mornara koga sam dan ranije upoznala u luci.

Ne zato što nisu voleli Kejt, već zato što su oduvek mislili da ona nije baš dobar primer za njihovu asketski vaspitanu jedinicu.

Nisu se, međutim, previše ni opirali: bila sam punoletna, sama sam se izdržavala i bila sam nesumnjivo dobra devojkica.

To su bile predivne godine, kuća je uvek bila puna prijatelja i životinja koje je Kejt udomljavala ili privremeno čuvala, a o kojima sam, naravno, ja brinula kad ona nije bila tu.

Ona je, na sebi svojstven način, uspevala da ubedi ljude da nešto urade: s punim pravom je očekivala da joj pomognu.

Ali nije pribegavala smicalicama, samo bi tražila malo njihovog vremena, zato što je njoj ponestalo njenog.

Naivno je mislila da se i drugi satiru kako bi nekome pomogli i uvek bi se iznenadila kada bi je neko odbio. Onda bi se namrštila kao neki lik iz crtanog filma, zapitala kako je tako nešto uopšte moguće, počevala se po glavi kao da

pokušava nešto da smisli i odmah prešla na rezervni plan. Što je najvažnije, nije bila zloпамtilo.

Meni je bilo prilično teško da je pratim, jer nisam bila kao ona, iako sam želela da budem.

Uopšte nisam bila kao ona.

Moja soba, u koju sam strogo zabranila uvođenje pasa i mačaka, izgledala je, na primer, kao soba u nekom švajcarskom internatu, u kojoj je sve pod konac, a njena je ličila na sobu hiperaktivnog tinejdžera na putu da razvije sindrom opsesivno-kompulsivnog sakupljanja stvari.

Napravile smo plan čišćenja koga se ona, naravno, nikad nije pridržavala, pa sam u sedamdeset odsto slučajeva ja bacala đubre, sređivala kupatilo i prala sudove kada bi počeli da se gomilaju na frižideru i televizoru.

Nisam, međutim, mogla da joj zamerim zbog toga, jer je bila stalno zauzeta, samo mi je ponekad zaista teško padao njen neiscrpni entuzijazam.

Imala sam utisak da živim sa Majkom Terezom na amfetaminima.

Posle nekog vremena počela sam da osećam potrebu za redom, mirom i tišinom, želela sam da spavam osam sati bez prekida i bez muzike odvrnute do daske ili zvona koje odjekuje u svako doba dana i noći, dojadilo mi je da se sapličem o činije sa grickalicama ako noću ustanem da pijem vodu i na trosedu zatičem nepoznate ljude kako spavaju.

Tako smo se jednoga dana gadno posvađale zbog neke sitnice. I ne sećam se više tačno zbog čega.

Vratila sam se kući mrtva umorna, iscrpljena od prekovremenog rada i hronično ogorčena zato što ne uspevam da pokažem koliko zaista vredim, a ona je u međuvremenu rešila da otvori agenciju za katering u našoj kuhinji, iako je bila veličine kuhinje za lutke.

Poletele su oštre reči, koje su prerastale u sve teže zamerke i spočitavanja; na kraju to više nije moglo da se popravi.

Neprekidno smo prebacivale jedna drugoj: „A onda kada si...“, „Tebi ne vredi pričati...“

Kao da su se, uprkos višegodišnjoj miroljubivoj koegzistenciji, sve naše mane ispoljile istovremeno i postale nepodnošljive.

Desilo se ono što je bilo neizbežno.

„Dobro, izgleda da smo rekle sve što smo imale!“

„Čini mi se da jesmo.“

„Odlično, ujutru kupim svoje stvari i odlazim!“, rekla sam zalupivši vrata svoje sobe.

„Nema potrebe!“, dreknula je ona. „Prihvatila sam ponudu za posao u inostranstvu. Ja ću otići!“

Otvorila sam vrata. „Ponuda za posao u inostranstvu? A kad si nameravala to da mi kažeš?“, upitala sam je tonom koji bi više priličio povređenom vereniku nego najboljoj prijateljici.

„Htela sam da ti kažem, ali sam onda smetnula s uma!“, odgovorila je prekrstivši ruke, izbegavajući moj pogled.

„Odlično!“, ponovila sam, upiljivši se besno u nju, a onda sam izgovorila najgoru rečenicu koju može da izgovori uvređena prijateljica: „Ista si kao tvoja majka, uvek bežiš, to je jedino što umeš da radiš!“ A pošto mi to nije bilo dovoljno, dodala sam: „I nemoj, molim te, da jedeš meso!“, pa sam ponovo zalupila vrata.

Poslednji put.

Ni te, ni narednih noći nisam ni trenula.

I dugo, vrlo dugo nisam imala vesti o njoj.

Tačnije, skoro godinu dana.

Izgleda da sam je stvarno mnogo povredila, pošto mi se nije nijednom javila.

Nikad se nije tako ponašala.

Dugo sam se preispitivala, pokušavajući da dokučim da li je trajanje ćutanja direktno srazmerno težini uvrede ili dubini odnosa.

Što je vreme više prolazilo, sve sam se manje sećala razloga zbog koga smo se posvađale.

Nastavila sam da živim isto kao pre: kuća, kancelarija, plivanje u bazenu ili moru, kada bih leti otišla kod roditelja u Porto Venere.

Oni me nisu ništa pitali, iako su pretpostavljali da se nešto desilo, pošto nisam više pominjala Kejt.

Ali dobro sam ih poznavala, osećali su nelagodu kakvu bi osećali i da sam se razvela nakon što sam zatekla muža u krevetu s drugom.

Nas dve smo, u stvari, bile samo tvrdoglavice koje su se posvađale i kojima ponos nije dozvolio da se na vreme izvine jedna drugoj.

Te godine sam upoznala Paola.

Bio mi je kolega s posla. Nije bio ni naročito privlačan, ni duhovit, i izgledao je kao da ima mnogo više od dvadeset sedam godina, koliko je stvarno imao, ali rad u računovodstvu u banci upropastio bi i Patrika Dempsija.

Pošto uopšte više nisam imala društveni život, jedino sam na šalteru dolazila u dodir sa pripadnicima jačeg pola i to prvenstveno sa svojim vernim penzionerima.

Paolo je prvi muškarac s kojim sam spavala, pošto sam – verovatno ste to već i sami shvatili – sa dvadeset četiri godine i dalje bila devica.

I baš je bilo tužno što to nisam mogla da ispričam Kejt.

Premda i nije imalo bogzna šta da se kaže o tome.

Nismo se ni skinuli. On je ostao u potkošulji i čarapama, ali ne zbog naleta strasti, već pre zbog lenjosti.

Tako je bilo i kasnije.

Jednog prolećnog jutra, dok su se sunčevi zraci probijali kroz roletne u kuhinji, čula sam kako neko nešto petlja oko vrata.

Okrenula sam se sa tiganjem u ruci, spremna za napad, a onda sam ugledala Kejt kako ulazi.

„Mogu li ponovo da se uselim?“, pitala me je kao da je dan ranije izašla iz stana.

„Naravno da možeš!“, odgovorila sam kao da se to podrazumeva, spustivši tiganj.

Snažno smo se zagrlile.

„Izvini, ponela sam se kao kreten“, šapnula sam joj.

„Ne, ja sam se ponela kao kreten. I to na kvadrat“, odgovorila je.

„Idi istuširaj se, smrdiš kao pokisli pas!“, rekoh obrisavši suzu.

Podigla je putnu torbu sa poda.

„Uzgređ“, dodala je ulazeći u svoju sobu, „trudna sam!“

Šest meseci kasnije proslavile smo Gabrijelov dolazak na svet.

Mališan je imao tri kilograma i sedamsto grama.

Bio je lep kao slika.

Nikad je nisam pitala ko mu je otac, znala sam da će mi to reći onda kada ona bude htela.

Ali taj trenutak nikako nije dolazio i s vremenom smo naprosto zaboravile na to.

Godinu dana kasnije iselila sam se iz stana.

Stvarno nisam više mogla da živim sa krevecem u dnevnoj sobi, pelenama na svakom koraku i susetkama koje su stalno dolazile da joj se nađu pri ruci; ovoga puta se nismo

posvađale, naprosto smo shvatile kako treba da razgraničimo životni prostor kao dve odrasle osobe.

Shvatila sam da moram glasno da kažem kakve su moje potrebe i da će njena urođena sklonost ka neredu ponovo prevagnuti.

Čim sam se uverila da se odlično snalazi i bez mene, pro-našla sam jednosoban stan sa terasicom i, okružena isključivo svojim biljkama, knjigama i klasičnom muzikom, prvi put sam osetila šta je prava sloboda.

Kejt je godinu dana živela u Australiji, gde je radila u restoranima i akva-parkovima, držala časove ronjenja i pomagala ugroženim životinjama. Čistila je plaže, proricala sudbinu iz karata za tarot, raznosila pice, predavala glumu i zabavljala decu prerušena u klovna.

Pokazala mi je fotografije, i sva ta preplanula lica, kosa izbleдела od sunca upletena u kikice, ogrlice od ajkulinih zuba, osmesi i plaženja u objektiv podstakli su me na maštavanje. Kejt je na njima bila sa krezavom decom, surferima sa pločicama na stomaku, Maorima prekrivenim tetovažama...

Ona je bila sve ono što ja nikad neću biti; ona je u mom običnom i nezanimljivom životu bila zrak sunca koji se probija kroz roletne.

Bila sam ubeđena da je jedan od tih surfera sa fotografija Gabrijelov otac i da je dečak začet na plaži, u noći punog meseca, pored logorske vatre i možda uz zvuke gitare u pozadini.

Jedino sam tako mogla da objasnim njegovu vrlo svetlu kosu, zelene oči i ogromnu ljubav prema vodi, zbog koje sam morala satima da se igram s njim u kadi kad je Kejt uveče radila u kafiću.

Bio je neverovatno dete.

Nasmejano, mirno, izuzetno pametno i samostalno.

Toliko samostalno da bi, da nismo pazile, sigurno izašlo iz stana i otišlo da samo sebi kupi pelene.

Nas dvoje smo oduvek imali poseban odnos i ja sam bila silno ponosna zbog toga.

Kraj njega sam se osećala važno i korisno.

Postala sam mu tetka koja tera čudovišta ispod kreveta, stavlja novac ispod jastuka kada ispadne zub i odgovara na pitanja koja nisu previše nezgodna.

Za ona druga je bila zadužena Kejt.

Kad je Geb sa sedam godina pitao kako se rađaju deca, pogledala ga je i sve mu objasnila bez okolišanja, upitavši ga na kraju: „Da li ti sve jasno?“, a zatim nastavila prekinuti posao.

„Ionako bi kad-tad saznao, zar ne?“, odgovorila mi je kad sam joj skrenula pažnju da nije morala da bude toliko eksplicitna i da je baš i mogla da preskoči onaj deo: „... nakon što nekoliko puta uđe i izađe“.

Zato se Gabrijel obraćao meni kada je razmišljao o osetljivijim i tananijim temama, kao što su smrt i onaj svet; moji odgovori su imali jednu dobru stranu: ostavljali su prostor za sumnju.

Izrastao je u snažnog i psihički stabilnog dečaka.

Ja sam duboko u sebi znala da je to i moja zasluga.

Mališanu sam usadila uravnoteženost i sklonost ka poštovanju pravila, u čemu su mi pomogli i moji roditelji, koji su ga voleli i koji su mu se posvećivali kao da im je rođeni unuk.

Kejt mu je oduvek davala previše slobode, jer je mislila da će tako postati odgovoran, dok sam ja smatrala da njega pomalo plaši tolika sloboda. Smeo je da radi šta god hoće, nije mogao da pogreši, nikad nije bio kriv i sve mu je uvek bilo oprošteno: zbunjivalo ga je to odsustvo ograničenja.

Zato je lošu ocenu u školi prijavljivao meni i ja bih se onda silno naljutila i održala mu dugu pridiku o značaju kulture i obrazovanja.

On bi je saslušao oborene glave, pa bi mi, mrmljajući, obećao da će se ubuduće više truditi, a ja bih se kobajagi durila nekoliko dana.

Ta igra ravnoteže davala je dobre rezultate, iako nas niko nije naučio kako da je igramo.

Kombinacija instinkta, dobre volje i srećnih okolnosti urodila je plodom i omogućila nam da se ponašamo kao dve, sve u svemu, odlučne žene.

I tako je proletelo petnaest godina, pomislila sam jednoga dana dok sam ga, kao i svakog jutra, vozila u školu, pošto sam prolazila pored nje na putu do kancelarije.

„Svi moji drugovi iz razreda imaju mobilni telefon, ne mogu da budem jedini luzer koji ga nema!“, progundao je provukavši ruku kroz kosu.

„Zar ti šiške nisu predugačke, Gebe? Trebalo bi da skратиš kosu, skoro ništa ne vidiš!“

„Ma daj, tetka, ne menjaj temu!“

„Šta ti je mama rekla?“

„Da pitam tebe!“

Nasmešila sam se.

Svaki put kad nije bila voljna da preuzme odgovornost, Kejt bi prebacila loptu u moje dvorište.

Tako je meni pripadala uloga lošeg policajca.

„Pobrini se da ove godine imaš dobre ocene, pa ćemo razgovarati o tome“, odgovorila sam zaustavivši se pored pločnika.

Pogledao me je tužnog izraza lica kome nikad nisam mogla da odolim.

„Nemoj ni da pokušavaš!“, pripretili mu, nagnuvši se da mu otvorim vrata.

Poljubio me je u obraz i izašao.

„Uči i postani neko koga smatraju izuzetnim, kome se svi dive i ko će promeniti svet!“, viknuh za njim.

„Ja sam već takav!“, odgovori mi s osmehom na usnama i slegnuvši ramenima.

„Ista majka“, uzdahnuh polazeći, „ista majka!“

Kad su pre proletele ovolike godine?, pomislih ušavši u kancelariju i pogledavši se krišom u staklo dok sam kačila mantil na čiviluk.

Činilo mi se da sam juče došla sa tek stečenom diplomom, dugom kosom i razdeljkom na sredini, a sad sam imala četrdeset godina i utisak da se u međuvremenu ništa nije desilo.

Okrenula sam se samo na tren i godine su me sustigle kao kada igraš *Care, care, gospodare, kol'ko ima sati?*: bile su u dnu dvorišta, a već sledeće sekunde stvorile su se iza mojih leđa. Lukave i podmukle.

I dalje sam se sredom uveče viđala s Paolom. Da, svih tih godina.

Kejt me je zavitalavala, govorila mi je da sam luda zato što za sve to vreme nikad nisam vodila ljubav s nekim drugim, tvrdila je da je to suludo i besmisleno.

A ja sam joj odgovorila da je to kao kad jednom nedeljno igraš bridž s prijateljicama ili ideš u bioskop: ni na šta te ne obavezuje i potpuno je svejedno da li to radiš ili ne.

Znala sam da je u pravu, ali mi je tako bilo zgodno: nisam morala da tražim na nekom drugom mestu.

To nije bila veza u pravom smislu te reči, Paolo je bio neko o kome, u suštini, nisam ništa znala, ko je povremeno

dolazio uveče kod mene, večerao sa mnom, gledao malo televiziju, a onda vodio sa mnom ljubav na brzaka. Obučen. Bilo je jednolično, ali i veoma umirujuće.

Dobro de, znam da je to tužno, ali nisam osećala potrebu za nečim drugim.

Kod kuće nikad nisam videla roditelje da se ljube i maze, nikad nisam čula majku kako kaže mom ocu koliko ga voli ili videla oca kako zaljubljeno gleda svoju ženu.

Venčali su se i doslovno poštovali sve klauzule ugovora. *Dok nas smrt ne rastavi*. I tačka.

A ja sam bila prevelika kukavica i previše pragmatična da bih skrenula sa tog koloseka.

U životu sam uvek bila samo gledateljka, nikad nisam bila takmičarka.

Sedela sam na tribinama i navijala, nikad nisam učestvovala u utakmici.

Pa ne možemo svi da budemo sportisti, zar ne?

Možda sam upravo zato toliko volela da plivam u bazenu: uvek sam se držala iste staze, prve desno, i sve dok sam bila u njoj, ništa nije moglo da mi se desi.

2

„Imam plan!“, uskliknula je Kejt jednog nedeljnog jutra dok smo krečile njeno kupatilo.

„Reci!“, odgovorih, pridržavajući joj merdevine i pripre-
mivši se za najgore.

Tokom svih tih godina bila sam svedok brodoloma stotina-
nak „Kejtinih planova“; svi su oni zaplovili sa neobuzdanim
entuzijazmom, ali su se onda razbili o uobičajenu teškoću:
nedostatak novca. I onda bi počela očajnička potraga za
finansijskim sredstvima i sponzorima.

Meni bi obično pripala uloga „lošeg policajca“, koji je
imao zadatak da je vrati u surovu stvarnost, gde su je čekale
kazne i pozajmice, pošto sam u tome bila bolja od nje.

„Htela bih da otvorim holistički centar“, rekla je napra-
vivši kružni pokret četkom, „znaš, mesto gde ljudi mogu da
se okrepe, pronađu malo spokoja, provedu malo vremena u
miru i tišini i podvrgnu se raznim tretmanima, kao što su
plantarna refleksologija, masaža, joga... Znaš da sam u Indiji
savladala ajurvedske tehnike“.

„Hmmm...“, promrmljah.

„Želela bih da kasnije napravim kutak u kome će moći da se popije čaj, pročita neka knjiga ili pročaska“, dodade, skočivši sa merdevina na novine, „mesto koje povezuje ljude, kapiraš, gde mogu da postignu sklad? Zar ne smatraš da su nam danas potrebni mir i sloga?“

„Hmmm...“, ponovih.

„Šta misliš o tome?“, upita me dunuvši pramen koji joj je pao na oči, isto onako kako je to radio Gabrijel.

„Mislim da je za to potrebno brdo para“, odgovorih kratko.

„Znam, ali ti ćeš se pobrinuti za to, zar ne?“, odvrati mi ona sa širokim osmehom.

„Ma da, kako da ne!“, uzviknuh. „A kada banka bude tražila nazad novac, koji ti nećeš imati, uzeće ti bubrege. A možda uzmu i moje, zato što sam ti ja odobrila kredit! Znam da je to neprijatno, ali oni imaju tu ružnu naviku...“

„Hmmm...“, promrmlja ona ovoga puta.

Kejt je smatrala da je ekonomska nezavisnost plod čiste sreće.

Njoj je bilo važno da sprovede u delo ono što je naumila i užasno ju je nervirala činjenica da se uvek postavlja pitanje novca.

Gledala je na to kao na ogromnu nepravdu, utoliko pre što mnogi koji ga imaju napretek troše dragocena sredstva na gluposti, dok se ona, koja bi za mesec dana dovela svet u red, samo kada bi joj se pružila prilika, stalno sudarala sa stvarnošću u vidu birokratije i papirologije.

To je, međutim, nikada nije sprečilo da uradi ono što hoće: znala sam da će već nešto smisliti.

Toga sam se i plašila.

„U redu, pauza za kafu!“, reče bacivši četku u umivaonik.

Pošla sam za njom u kuhinju, gde sam je posmatrala dok je petljala oko filtera za kafu, koji bi se uvek zaglavio u

aparatu, pa bi ga ona svom snagom tresnula o rub bokala, kao hobotnicu o stenu.

Dobro sam je poznavala, biće opsednuta idejom o holištičkom centru sve dok je ne ostvari.

Njeni vozovi nisu znali za slepe koloseke, svi su uvek stizali na odredište.

„Pronašla sam i prostor!“, uskliknu ona dok je uzimala šolje iz kredenca, pazeći da ne zgazi jednu od mačaka koja joj se motala oko nogu. „Savršen je i cena je razumna, budući da je u centru, pa ljudi mogu da dođu kod nas za vreme pauze za ručak! Zar to nije super? I hoću da bude sav u nijansama ljubičaste i narandžaste, u pastelnim tonovima, koji opuštaju i...“

„... i STANI!“, naredih joj podigavši kašičicu za kafu. „O kolikoj svoti pričamo?“

„Pa... ovako odoka... rekla bih... dvadeset hiljada...“

Zagrcnula sam se. „Dvadeset hiljada evra, Kejt?! Pa koliki je taj prostor? Hiljadu kvadrata?“

„Oprema košta, a tu su zatim i proizvodi, pa reklama, dve devojke koje bi radile za mene i, naravno, kirija... Zaokruži na trideset da budemo mirne“, dodade tiho.

„Odglumiću otmicu, pa ću tražiti da mi se isplati novac od osiguranja!“, rekoh zavalivši se na stolici.

„Možeš to da uradiš?“

„Daj, molim te!“, odgovorih zarivši ruke u kosu. „Šta misliš?! Zar ne možeš da se udaš za nekog bogataša, kao što druge rade? Za nekog milionera koji ne zna šta će od dosade, nekog šeika... devedesetogodišnjaka na samrti! Ti toliko voliš da činiš dobro ljudima, usrećila bi ga!“

„Ne, ne bih to mogla da uradim“, nasmeja se ona, „... mada, o bože... kad sam bila mlada, radila sam i gore stvari!“

„Znam!“, nasmejah se i ja. „Blizanci, žongler, narko-diler, sveštenik, zatvorski stražar, mumija...“, izbrojah na prste.

„Mumija!“ nije mogla da zauzda grohotan smeh. „Potisnula sam sećanje na njega! Bio je tako krut, ćelav i...“

„... mator!“ dodadoh.

„To su bili sociološki eksperimenti“, nasmeši se ona.

„Stalno si se zaljublivala!“ rekoh. „I svaki put je bio onaj pravi!“

„To je tačno!“ složi se ona. „Dojurila bih kod tebe i saopštila ti da se udajem!“

„A nedelju dana kasnije dotičnog nisi više mogla da podneseš!“

„Blažena naivnost...“, uzdahnu ona. „Ali kad smo već kod mumija, kako je Paolo?“

Nagla sam se da uzmem keks iz tegle. „Mmmm...“, promrmljah punih usta.

„I dalje se vidate sredom?“

„Mmmm...“

„Ma hajde, Ludo, prestani da mumlaš?“, reče istrjavši mi keks iz ruke. „To niko živ ne bi podneo! Kako možeš? Ja bih poludela!“

„Isuse, Kejt! Na svake dve nedelje ponovo počinješ s tom pričom i praviš se da ne znaš kako stvari stoje! Ne mogu to više da izdržim, imaj milosti!“, uzdahnuh zarivši lice u ruke.

„Znaš, to je moj lični krstaški rat!“, odvrati ona. „Neću prestati da te gnjavim sve dok ne budem videla da si srećna i da se zabavljaš sa tipom koji ti dolikuje! Ovo nije normalno! Vas dvoje niste par!“

„Naravno da jesmo.“

„Stvarno? Izlazite li? Radite li nešto zajedno? Imate li zajedničke planove?“

„Ne, ne, jesi li poludela?“, odgovorih gotovo uplašeno. „Viđam ga s vremena na vreme, pričamo o poslu, nešto prezagajimo, kresnemo se tek reda radi i onda svako ide svojoj

kući. Za mene je to *savršenstvo!*“, naglasih. „Ne bih podnela da mi se neko mota po dnevnoj sobi ili da mi premešta stvari!“

„Ali ja pričam o *ljubavi!* Ti nikad nisi bila zaljubljena, osim ona dva puta kad si se zacopala između osnovne i srednje škole, što, ponavljam, nije normalno!“

„Nije tačno da nikad nisam bila zaljubljena“, odgovorih gledajući u svoju kafu, „samo postoji jedna tanana nijansa: ljubav mi nikad nije bila uzvraćena“, istaknuh podigavši kašičicu. „Zabavljanje sa Paolom je nalik na iznajmljivanje odeće za gala večeru: ne moraš da je kupiš, tu je samo onda kada ti zatreba“, zaključih zadovoljna što sam se dosetila ovog poređenja.

„Ludo, samo se kreten neće zaljubiti u tebe!“, reče spustivši ruku na moju i nežno me pogledavši. „Pa vidi samo kakva si! Lepa si kao neka Klimtova slika, slatka si, pametna i simpatična, i nikad mi nije bilo jasno zašto se zadovoljavaš momkom koga viđaš samo jednom nedeljno!“

„Ma šta to pričaš? Kakva Klimtova slika?!“, prasnuh. „Sad su sve riđokose žene kao sa Klimtove slike! Pa to je zlostavljanje! Osećam se mnogo više kao Lusil Bol dok gnječi grožđe u buretu! Ja sigurno nisam seks-bomba“, pobunih se, pošto me je po hiljaditi put dirnula u bolnu žicu.

Bilo mi je žao što tako grubo reagujem na njenu zabrinutost, ali dojadili su mi njeni komentari. Duboko sam udahnula i dodala:

„Kejt, već smo milion puta pričale o tome. Meni je dobro ovako“, rekoh ne bi li me pustila na miru. „Ti i Gabrijel ste moja porodica, a imam i posao, knjige, plivanje... i da, tako je, povremeno se viđam s Paolom. Znam da moj život nije naročito uzbudljiv, ali stvarno mi je dobro ovako, veruj mi, i nemoj, molim te, da se ponašaš prema meni kao prema usedelici za koju više nema nade i koja će se uskoro zamonašiti!“

„Upravo zato što ti nisi takva pokušavam da te podsta-
knem da nešto uradiš, ja sam oduvek uviđala kolike su tvoje
mogućnosti, a ti...“

„Da, da, poznata mi je ta priča!“, preduhitrih je. „’Tračiš
svoj talenat, život je samo jedan, ti si tako sposobna...’ Bla-bla-
-bla...“, prekinuh je. „Ali vratimo se na ozbiljne stvari: gde da
pronađemo trideset hiljada evra? Poćemo da šibicarimo?
Ili ćemo da spopadamo mornare u luci?“

Ponovo se glasno nasmejala. „Pravi si majstor da prome-
niš temu! Obožavam te, između ostalog, i zbog toga!“

Gabrijel je stajao na pragu i trljao oči.

„Oh, mali princ se probudio!“, reče Kejt otežući.

„Ti si me probudila, mama“, požali se on, „uvek se glasno
smeješ.“

„Izvini, dušo, u pravu si“, odgovori ona ustavši, pa mu
priđe, razbaruši kosu i poljubi ga. „Galamim, po svom obi-
čaju... dođi, napraviću ti belu kafu.“

„Uf, mama, ne... smaraš me, nemoj da me ljubiš“, progun-
đa on pokušavajući da se otrgne.

„Ah, kako su nezahvalni u tim godinama!“, prokomen-
tarisa Kejt pustivši ga. „Doneseš ih na svet uz jezive bolove,
pereš im dupe, godinama ne spavaš, umireš od brige, sati-
reš se ne bi li im izmamila osmeh, a oni ti za nagradu kažu
’Smaraš, mama!’“, nasmeja se ona zavrtevši glavom.

Gabrijel mi je prišao i seo u krilo, kako je redovno radio
od svoje šeste godine; smestio se kao kućence koje još nije
svesno svog tela.

Dečak koji se u školi pravio važan, ponašao se sada kao
bebica. Ne bi me iznenadio da stavi palac u usta.

Uskoro će, međutim, biti uvučen u grozničavi vrtlog živo-
ta, sačinjen od međuljudskih odnosa, obaveza, odgovornosti,
pokušaja, snova, napada besa, razočaranja, planova, padova...

Iskreno sam se nadala da neće izgubiti ravnotežu dok bude jahao na tim talasima.

Ja baš i nisam bila neko ko može da ga nauči kako da izađe iz svoje ljušture, za to je bila zadužena Kejt, ali ako mu jednoga dana zatreba pozajmica, možda ću moći nešto da učinim.

„Pomoći ćeš nam da okrečimo kupatilo?“; upitah ga pomi-
lovavši ga po kosi.

„Neću, teta Ludo“, odgovori mi on nalaktivši se na sto i povivši ramena, kao pravi bezvoljni tinejdžer.

„Hm... al' hoćeš mobilni, jelda?“; šapnuh mu češkajući ga po leđima.

Istog trena se uspravio. „Razgovarala si s mamom?!“

„Nisam, ali ću ti objasniti kako to ide u životu: ako stvar-
no želiš da dobiješ nešto od nekoga, bar pokušaj da budeš
fin, 'Ponašaj se kao uvlakač', kako se to kaže, to je praktično
osnova svakog međuljudskog odnosa“, rekoh zagolicavši ga.

„Nemoj, tetka! Dosta! Prestani, umreću!“; smejaio se izvi-
jajući se.

O bože, čemu sam ga učila...

Kejt je stavila ispred njega šolju s njegovim imenom, punu
bele kafe koja se pušila.

Naručila je tu šolju kad je imao četiri godine ne bi li ga
privolela da sedi za stolom kao odrasla osoba i upalilo je.

Ustao je iz mog krila i seo na stolicu.

Pitala sam se kada će početi da mu nedostaje otac.

Do tada smo tu bile samo nas dve i to mu je bilo dovoljno,
ali će kad-tad osetiti potrebu da se suoči sa kraljem lavova.
To je bilo neizbežno.

Kad mu je bilo devet godina, grupa očeva njegovih škol-
skih drugova odlučila je da napravi fudbalski tim sastavljen
od očeva i sinova kako bi se malo družili i bavili muškim
stvarima.

Geb se vratio kući sav pokisao: pošto nije imao tatu koji bi u tome učestvovao, rekao je da mu je otac umro i svi su se sažalili na njega.

Kejt je u prvi mah pobesnela, zapretivši da će napraviti skandal, jer nemaju pravo da organizuju „takve prevaziđene igre“ bez dozvole roditelja, a onda je, shvativši da je to prazna priča, rekla Gabrijelu nešto što je čak i mene iznenadilo:

„Dušo, tvoj tata nije umro i ako budeš hteo, jednoga dana ćeš moći da ga upoznaš, ja te neću sprečavati u tome. Ali od tebe, mili, tražim samo jedno: da me ništa više ne pitaš dok ne napuniš osamnaest godina. Do tada rasti spokojan i srećan. Tvoja porodica smo ja, teta Ludo i baba i deda, mi ćemo te uvek voleti i štiti. Znaj da ja sve radim za tvoje dobro i da nikad ne bih učinila nešto što bi te povredilo. Ne treba nikad da se plašiš i osećaš drugačije od ostalih.“

Geb se nasmešio, zaletao prema njoj i zagrlio je; posle toga nikad više nije pomenuo oca, niti je pitao nešto u vezi s njim. Samo se po sebi podrazumevalo da mama zna šta je dobro za njega i da će jednoga dana, ukoliko bude želeo, moći da ga upozna. Potisnuo je tu temu u drugi plan i uživao je u svakom danu svog detinjstva.

Ja sam se, međutim, pitala neće li se, kako bude rastao, ta potreba sve više nametati.

„Mama bi htela da otvori holistički centar, Gabrijele, šta ti misliš o tome?“, upitah ga.

„Kakav centar?“, odvrati on ne podigavši glavu.

„To je mesto gde se primenjuju alternativne terapije koje pomažu ljudima da se opuste i bolje osećaju u svojoj koži, kao što su masaže, akupunktura...“, objasnih mu.

I dalje je zamišljeno mešao belu kafu kašičicom. „Zašto bi nekome trebalo nešto slično?“

„Zato što je ljudima potrebno da ih neko sasluša, mili“, umeša se Kejt, nalaktivši se na sto, „ti to sad, na sreću, ne možeš da razumeš, ali život ume da bude surov, ljudi naporno rade, imaju malo slobodnog vremena, gomilu obaveza, zdravstvenih problema, porodičnih briga, pod ogromnim su stresom, koji je uzrok čitavog niza poremećaja... pa bih htela da im obezbedim malu oazu mira, u kojoj mogu malo da predahnu, prikupe energiju!“

„Da okrepe dušu, u neku ruku“, dodadoh.

„Bravo!“, reče mi Kejt. „Upravo tako!“

Gabrijel nas podozrivo pogleda, kao da govorimo na nekom stranom jeziku.

Doduše, da su meni pričali o somatizaciji i stresu kad sam imala petnaest godina, mislila bih da su poludeli.

„Pa to je kao da farbamo mašinu spremnu za uništavanje“, reče nam hladno Gabrijel, „kako bi mogla još malo da radi pre nego što završi kao staro gvožđe“.

Kejt me je užasnuto pogledala. „Odakle potiče sav taj cinizam? Sigurno ne od mene, za njega je zaslužna tvoja tetka!“, zaključila, pogledavši me kao izdajnika.

„Opet stara pesma“, zavrteh glavom. „Svaki put kad uradi nešto neobično, ja sam kriva! Podsećam te da mu ti dozvoljavaš da gleda *Besramnike!*“

Kejt je napravila tužan izraz lica. „Televizija! Eto gde sam pogrešila!“

„Ali kako bi inače stigla da vodiš pozorišnu radionicu za decu, kuvaš za beskućnike i brineš o hromim psima?“, dodade Geb pokazavši na sirotog paralisanog mešanca u kućici, koga je Kejt usvojila bez premišljanja.

Ja sam je takođe pogledala, očekujući odgovor i likujući u sebi zbog pronicljivosti koju je dečak pokazao, a za koju sam očigledno ja bila zaslužna.

Kejt je pročistila grlo, a onda se okrenula da potraži cigarete.

„Prestala si da pušiš pre četiri meseca“, podsetih je igrajući se uglom stolnjaka.

„Da, tako je“, promrmlja ona dobujući nervozno prstima po stolu. „E pa dobro, smislićemo već nešto, zar ne?“, pogleda me puna nade.

„Upozoravam te da ja neću da masiram!“, saopštih joj podigavši ruke.

„Ja moram da učim!“, reče Gabrijel.

„Kako je divno kad čovek ima porodicu!“, primeti Kejt kroz smeh. „Tako je lepo kad oseti da ima podršku i da njegove ideje nailaze na oduševljenje!“

„Ma smislićemo neko rešenje, kao i uvek!“, umirih je. „Ali nešto ćeš morati da prepustiš drugima, ti uvek sve preuzmeš na sebe!“

„Ali svi računaju na mene, ne mogu da ih izneverim!“, požali se ona.

„Ne treba da ih izneveriš, nego da drugima prepustiš deo posla!“

„U redu“, dodade uzdahnuvši i okrenuvši se ka psu koji ju je gledao s bezrezervnom ljubavlju i odanošću, „snaci ćemo se nekako, je l' tako, Ugo?“

Zalajavši u znak odobravanja, pas se izvukao iz kućice i, oslanjajući se samo na prednje noge, „otrčao“ kod svoje nove mame.

„Podseća na foku!“, reče Gabrijel. „Još malo pa ću ga naučiti da drži loptu na njušci, ima da zaradim veliku lovu!“, zakikota se.

„Baš si zloban“, reče mu ozbiljno Kejt, pljesnuvši ga po nozi. „Pregazili su ga i zadnje noge su mu ostale paralisane“, dodade, podigavši pažljivo psa, kao da je novorođenče, kako

bi ga stavila u krilo, „ali on se ne žali zbog toga, ne kaže 'Zašto se to desilo baš meni? Kakav sam baksuz! Neću više moći da trčim kao pre! Moj život je završen!' Za njega postoji samo sadašnjost i srećan je što živi s nama.“ Prinela je psa licu i on je krenuo da je liže. „Od životinja možemo samo da učimo!“, izjavi, značajno nas pogledavši. „Jeste li shvatili, vas dvoje?“

Geb i ja smo postideno gledali u pod.

„Idem da okrečim kupatilo, ko zna kakav ste nered napravile!“, reče Gabrijel ustavši i preuzevši ponovo ulogu muške glave u kući.

„A ja idem kući da razmislim kako da ti obezbedim trideset hiljada evra“, rekoh ustavši i sama. „Usput ću svratiti do kioska da kupim greb-greb karticu... tako ću najpre da ih nabavim!“

Na ulici sam razmišljala o Kejtinim rečima.

Oduvek mi je ponavljala kako treba da živim više, intenzivnije, ali može li da se živi više ili manje?

Ja sam smatrala da neki ljudi žive, a neki samo preživljavaju.

Tačno je da ja nikad nisam bila neko ko život živi punim plućima, uživa u njemu i predaje mu se bez zadržke.

Ona je skakala „bombu“ u vodu nakon što bi pojela kilogram hleba, a ja sam posle jela čekala tačno tri sata ispod suncobrana, sa kremom sa najvećim faktorom zaštite i šeširićem, a kada bih konačno ušla u vodu, plivala sam samo u obeleženom delu, u kome je kupanje bezbedno.

Nas dve smo naprosto bile potpuno različite, kao bela i crna odeća u korpi s rubljem za pranje.

Znala sam ipak da je ona, u suštini, u pravu: svaki put kada bi me zadirkivala, kasnije bih satima razmišljala o tome

i vodila s njom zamišljeni razgovor, pravdajući se zbog svega onoga što nisam uradila.

Sa četrdeset godina sam ipak mogla da imam više strikliranih tačaka na spisku stvari koje treba da uradim pre nego što umrem.

Moj život je bio poput kofera s točkićima koji sme da se unese u avion kao ručni prtljag – lak za rukovanje, praktičan i čvrst.

Sve stvari – uvek iste – bile su mi nadohvat ruke i nije bilo opasnosti da prekoračim dozvoljenu težinu ili da imam problem sa zatvaranjem.

Znala sam da na putu neće biti iznenađenja, što je bilo umirujuće, a ljubav, sa svim komplikacijama koje nosi sa sobom, nije bila obuhvaćena paket-aranžmanom; to je bio fakultativni izlet koji nisam mogla, niti želela sebi da priuštim.

Nije da mi nije nedostajala ljubavna veza sa čežnjivim uzdasima, ali me je plašila pomisao da ću izgubiti kontrolu i biti prepuštena na milost i nemilost oluji. Bojala sam se da neću uspeti da se vratim u luku i da ću biti uvučena u beskonačno natezanje, kao većina mojih koleginica.

A i zašto bih se upuštala u to? Zbog nekoliko meseci strasti posle kojih bi usledile suze i slanje poruka koje će ostati bez odgovora?

Ne, hvala.

Bolja je banalna, ali umirujuća svakodnevnica sačinjena od sitnih izvesnosti, ono što je Kejt nazivala „nesvesnošću zlatne ribice u kugli“.

Upravo je u nesvesnosti tajna spokojnog života.

Pošto ne znaš šta je napolju, ne možeš to ni da želiš, pa se zadovoljavaš onim što imaš.

A meni je ono što sam imala bilo sasvim dovoljno. Imala sam njih dvoje i Paola, koji je za mene bio Lajnusovo

sigurnosno ćebe, nešto izvesno čega sam u svakom trenutku mogla da se odreknem, a što je za sada bilo tu.

Ni za čim nisam žalila.

Moja želja za majčinstvom u potpunosti je zadovoljena kad se rodio Gabrijel, koga jedino nisam dojila.

Što se ostalog tiče, dobila sam kompletan paket: neprospavane noći, pelene i trčanje u bolnicu zbog gadnog kašlja ili proliva.

Da je trebalo da opišem sebe u nekoliko reči, rekla bih da sam zadovoljna tetka, odana prijateljica, marljiva radnica i prosečna ljubavnica.

I da, prema mojim kriterijumima, bila sam spokojna osoba.

Nekoliko dana kasnije, za večerom, zamolila sam Paola da me posavetuje kako da obezbedim pozajmicu prijateljici.

„Znaš da ne može da podigne kredit bez garancije!“

„Znam, zato te i pitam!“, odvratih iznervirano.

„Ona nema ništa, kako onda da joj daju trideset hiljada evra? Stvarno me čudiš!“, reče pokroviteljskim tonom, zbog koga sam se unervozila.

„Dobro!“, rekoh tresnuvši viljuškom o sto. „Vidim da nema svrhe da razgovaram s tobom o tome. Šta sam uopšte očekivala? Savet!?“

„Šta ti je večeras? Živčana si? Dobila si menzis?“, upita me on podrugljivo.

„Da, tako je, biće da je zato!“, slagah kako bih izbegla i seks na brzaka, pa dovrših večeru cepteći od besa.

Ćutke smo gledali televiziju, a onda sam mu poželela laku noć, pretvarajući se da me boli glava.

„Kakav kreten!“, uzviknuh kad je otišao.

„Zamisli da živiš s njim“, rekoh sama sebi dok sam prala sudove toliko revnosno da se umalo nisu izlizali. „Sada bi hrkao u mom krevetu, a ujutru bih ga zatekla kako doručkuje, sav važan, kao da je posisao svu pamet ovoga sveta!“

„Stvarno me čudiš!“, rekoh oponašajući ga.

„Ma nosi se!“, uzviknuh bacivši sunderčić u sudoperu.

„Dođe mi da ga zadavim!“

Ostatak večeri provela sam pregledajući sajtove za pozajmice i zovući kolege iz drugih filijala, ali su sva rešenja bila previše rizična, Kejt i Gabrijel bi se izložili opasnosti od zaplene imovine ili dugogodišnje otplate dugova.

Bila sam ogorčena. Niko nije hteo da mi pomogne, a Kejt je želela da pomogne svima.

A za neke je ta svota bila sitnica, sitniš, napojnica konobaru, nekoliko pari cipela, sat i dve-tri večere.

Te noći nisam spavala, a onda sam, u zoru, smislila rešenje.

„Jesi li ti poludela?“, dreknu Paolo sedeći za svojim radnim stolom. „Nikada ti neće vratiti!“

„Naravno da hoće! Ona je osoba kojoj najviše verujem na svetu i hoću da joj pomognem!“

„Radi šta hoćeš“, odgovori on pa se ponovo usredsredi na kompjuter. „Ja mislim da je to ludost!“

Trudila sam se da delujem ravnodušno, ali sam bila neverovatno uzbuđena.

Celog života sam štedela kako bih imala dovoljno za stanarinu i za život ukoliko se jednoga dana nađem u nevolji. Ali šta je trebalo da radim s tim novcem? Da kupim novi auto kako bih se vozikala po centru Đenove? Da ga čuvam u slamarici „za crne dane“?

Paolova reakcija me je povredila.

Nisam mu se obratila celo prepodne.

Uveče sam otišla kod svojih kako bih čula i njihovo mišljenje, ali je moja ideja naišla na neprijatan muk.

Novac je u mojoj kući oduvek bio tabu tema, nešto što je sveto i opasno. Nešto sa čime se ne šali.

„A šta ako ti se nešto desi?“, upita moja majka ne bi li prekinula tišinu koja se previše odužila.

„Šta, na primer?“

„Nešto nepredviđeno!“

„U stilu 'Idi pravo u zatvor bez prolaska kroz *start*' ili 'Vrati se tri polja unazad'“, upitah navodeći tekst sa kartica za monopol.

„Nemoj da se praviš duhovita!“, umeša se iznenada moj otac. „Znaš li ti koliki je to novac?“

„Rekla bih da znam, pošto mi nije pao s neba!“

„I zar ne misliš da bi bilo rizično da ga daš nekome tek tako?“

„Pa nisam napravila od njega aviončice, koje ću baciti kroz prozor“, objasnih. „Hoću da ga pozajmim nekome kome je potreban i ko je slučajno moja najbolja prijateljica, jer znam da će mi ga vratiti.“

„Ha!“, uskliknu sarkastično moja majka. „Sumnjam u to, Katerina nikad nije umela s novcem!“, reče naglasivši reč „nikad“.

„Ona oduvek radi kô konj“, odvratih, „nikad se nije plašila posla i sama izdržava sina“.

„To je čista matematika“, umeša se moj otac. „Sa svim porezima i početnim ulaganjem, proći će godine pre nego što novac počne da joj se vraća. Praktično ćeš se oprostiti od svojih para.“

Bila sam obeshrabrena.

Štaviše, osećala sam se kao kad sam ih sa devet godina molila da uzmem psa i kad su oni od toga napravili nerešiv